

— Изглежда, че не може хубаво да хвърка, казалъ Димчо.

— Трѣбва да е побъркала гнѣздото си, дума Иринка.

А птичката отново прѣхвъркнала на други храстъ и чуруликала, сѣкашъ, думала: „Елате, дѣчица, хванете ме! Не виждате ли, колко бавно азъ хвъркамъ! . . .“

Тичали дѣцата отъ храстъ на храстъ сѣ подалече и се уморили. Тъкмо да я уловятъ съ ржка, птичката подхвъркне и избѣга. . .

Щомъ се отдалечила отъ гнѣздото си, птичката подхвъркнала на върха на една липа и зачуруликала:

— Е, дѣца, ако можете, заповѣдайте тукъ и ме уловете!

Дѣцата разбрали, че сж измамени отъ хитрата птичка.

— Я, да се върнемъ и си потърсимъ топката, казалъ Димчо. — Не виждашъ ли, тази птица само ни залъгва. . .

Дѣцата отново трѣгнали да дирятъ топката си.

А птичката отъ високо ги слѣди съ очи. Прѣмира нейното майчино сърце, да не би дѣцата да съзратъ гнѣздото ѝ. . .

Дѣцата намѣрили топката и се затичали къмъ двора.

Птичката отново се върнала въ гнѣздото си, пакъ задрѣмала върху пиленцата си, като и въ съня си се прѣслушвала, дали не иде отъ нѣкъдѣ нѣкаква опасностъ за милитѣ ѝ пиленца. . .

Г. Зеленогоровъ.

